

hvad Maalet er. Derom vil jeg her gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger.

Jeg skal afholde mig fra at omtale Enkelthederne i Lovforslaget, saa meget mere som det er gjort af den højtærede Indenrigsminister og de tidligere Talere. Man har fra mange Sider herhjemme peget paa de Statsopgaver, som ganske sikkert vil melde sig den Dag, Krigen er sluttet, og man har paa mange Maader peget paa det Kapløb, der vil finde Sted Nationerne imellem, naar de vanskelige Tider hører op. Man har derfor søgt at konsolidere sig paa forskellig Vis. Man har for Erhvervs- og Forretningslivets Vedkommende søgt at konsolidere sig i saa stor Udstrækning som overhovedet muligt, og det selvfølgelig med Rette. Der har fundet store Henlæggelser Sted til Reservefondene, og hvad alle disse Fonds i øvrigt hedder, som knytter sig til Foretagender af industriel, finansiel eller økonomisk Art. Jeg skal f. Eks. nævne, at vor Skibsfart og en hel Masse af de store Aktieselskaber har konsolideret sig saa godt, som det har været muligt. Jeg tror, at det vil være en Lykke for os, om vi ogsaa samfundsmæssigt vilde være i Stand til at konsolidere vor Stilling. Her tænker jeg ikke først og fremmest paa det finansielle Forhold. Jeg ved nok, at der er udtalt en Del Ængstelse for, hvordan vore finansielle Forhold vil blive, men det forekommer mig efter den Indberetning, vi har faaet for ikke saa forfærdelig længe siden, og hvorefter det viser sig, at vi har en ret stor Kapital i Statskassen, ganske vist for en hel Del bundet i saadanne Ting, at Beholdningen i dette Øjeblik ikke er likvid, men dog saaledes, at Værdien i hvert Fald er til Stede, at der ikke er Grund til at nære nogen særlig Ængstelse. Naar jeg nærer nogen Ængstelse, er det paa et ganske andet Punkt. Det er med Hensyn til, om man ikke under disse Forhold kunde være i Stand til at opspare en Reservefond af moralsk og fysisk Kraft indenfor vort Samfund, en Fond, som kunde tages i Brug den Dag, der kommer trange Tider, thi der er vel ingen Tvivl om, at disse en skønne Dag vil komme. Hertil kræves der efter min Opfattelse et sundt Samfund, men det er selvfølgelig, at et Samfund kun bevares sundt derigennem, at man er i Stand til at bevare vore Ernæringsforhold paa en Maade, saa at de nogenlunde holder Trit med de Forhold, som vi har under normale Tider. Der var en Politiker, der brugte det drastiske Udtryk: „Skidt med hvad det koster, naar

bare Tøsen morer sig“. Jeg vil sige: Skidt med hvad det koster, naar vi blot er i Stand til under disse Forhold at bevare vort Samfund saa stærkt og sundt som muligt. Det forekommer mig, at dette vil være en Værdi, som i høj Grad overskygger den Værdi, som bestaar i, at man konsoliderer sine økonomiske Foretagender, og det er en Værdi, der overhovedet ikke lader sig udmaale i Kroner og Øre. Derfor er det ikke alene nødvendigt, at vore Ernæringsmidler er til Stede i tilstrækkelig Mængde, thi derover er vi ikke ganske Herrer, men at de kommer ned paa en Pris, der er overkommelig for den almindelige Befolkning. Jeg tror, at det er den bedste Hjælp, der overhovedet kan ydes, naar der er Tale om at yde Hjælp, og den bedste Form for Hjælp. Jeg for mit Vedkommende vil nødig være med til, jeg havde nær sagt at kaste Millioner i Grams til vilkaarlig Uddeling til Per og Povl. Jeg tror, at det virker uheldigt rent praktisk set og virker fuldkommen moralsk ødelæggende. Hvad det gælder om, er at faa Priserne nedsat paa en saadan Maade, at Nedsættelsen virkelig betyder noget.

Derfor hilser jeg ganske vist med Tilfredshed den Ændring i det oprindelige Lovforslag, som er vedtaget i det andet høje Ting, og som medfører yderligere Prisenedsættelser for Statens Regning, men jeg nægter ikke, at efter de Udtalelser, der er fremsatte saavel af det ærede Medlem, der talte for Venstre, som af det ærede Medlem (Piper), der talte for det konservative Folkeparti, er jeg bange for, at begge de ærede Medlemmer er tilbøjelige til at overvurdere denne Ændring. Det forekommer mig, at man ligesom er faldet til Rø i den Tanke, at nu har man gjort sin Pligt, og nu kan man passende holde op, nu er der ikke mere at gøre med Hensyn til Middelstanden — det er jo især den, man har haft for Øje —, nu behøver man i Virkeligheden ikke at gaa videre. Jeg tror, at dette er et Fejlsyn. Det fremgaar for øvrigt ogsaa af den Betænkning, som er afgivet i Folketinget, at man ogsaa der synes, at man har gjort noget ganske overordentligt. Det synes, som om man fra Venstres Side har været inde paa, at naar man har gjort dette, har man faktisk gjort sin Pligt, og saa behøver man ikke at gøre mere. Man siger i Betænkningen: „Den foreslaaede Nedsættelse af Prisen paa de nævnte Varer“ — Brød, Smør og Flæsk — „er særlig tænkt som en haardt tiltrængt og værdifuld Hjælp